

ПОВЕРНУТИ ВТРАЧЕНІ ІМЕНА: СІМ'Я МАНДИЧЕВСЬКИХ

Акатріні В.М.

Наукова бібліотека

Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича

У статті зроблено спробу показати внесок сім'ї Мандичевських у розвиток освіти, культурного та музичного життя Буковини другої половини XIX – першої половини XX століття. Мова йде про Євсевія та Георгія Мандичевських – відомих композиторів, про Ераста та Катерину Мандичевських – відомих педагогів Буковини, про Костянтина Мандичевського – педагога, директора школи, інспектора шкіл та директора Наукової бібліотеки Чернівецького університету. Проаналізовано вклад кожного із них у розвиток освіти, культурного та музичного життя на Буковині.
Ключові слова: Буковина, сім'я Мандичевських, Чернівецький університет.

Постановка проблеми. Об'єктивне висвітлення внеску сім'ї Мандичевських у розвиток освіти, культурного та музичного життя Буковини другої половини XIX – першої половини XX століття. Представники цієї сім'ї забуті на Буковині та в Україні.

Аналіз останніх джерел чи публікацій. Дослідженням проблеми займалися науковці: Păunel E.I., Tofan George, Riegler-Dinu Emil, Л. Кияновська, Орест Яцків та інші, які вносили значний вклад у вивчення історії діяльності окремих представників сім'ї Мандичевських. Проте дана проблема потребує ще більш глибокого аналізу. Головним завданням даної статті є дослідження ролі сім'ї Мандичевських у суспільному житті Буковини. Але цілісної, комплексної картини життя і творчої діяльності на жаль не існує.

Метою публікації є здійснення комплексного історико-наукового аналізу діяльності сім'ї Мандичевських в контексті розвитку науки та освіти другої половини XIX ст. першої половини XX ст.

Виклад основного матеріалу. На Буковині музика завжди була головним заняттям багатьох інтелектуалів. Музичні вечори, театральні вистави, культурні товариства були підготовлені на професіональному рівні. Серед інтелектуалів того часу відомі такі діячі, як Флондор, Сагнін, Скарлат, Мораріу, Гоян та ін. Серед них виділяється сім'я Мандичевських, яка дала світу такі відомі постаті, як Євсевій Мандичевський та Георгій Мандичевський.

Багато суперечок викликає постать батька композиторів, Василя Мандичевського: ким він був, де народився. Помилкова думка, що він був греко-католицьким священиком, з Галичини. По-перше, дуже багато років він служив священиком у селі Багринівка, а це село майже 600 років було православним. По-друге, на старому цвинтарі села Багринівка є могила православного священика Івана Мандичевського. На хресті написано, що парох Іван Мандичевський у віці 75 років відійшов у інший світ. Напевно, це був батько Василя Мандичевського.

Багато джерел вказує на те, що у 1824 р. у селі Багринівка народився Василь Мандичевський – помер 7 листопада 1896 р. в місті Чернівці. Священик, композитор, активний учасник громадського життя, що тільки зароджувалося, а згодом – член управи культурно-освітнього товариства на Буковині «Руська бесіда». Він писав твори для піаніно, дойни, хори, вальси [8, Р.12]. На творчість його спонукала дружина Вероніка Попович, представниця старого молдавського роду Белешеску. Вона була сестрою видатного науковця з європейським ім'ям Євсевія Поповича – університетського професора церковної історії, та сестрою преподобного архімандрита Климента Костянтина Поповича, також професора [1, с. 245].

У Василя та Вероніки Мандичевський народилося восьмеро дітей: Аврора, Вірґінія, Євсевій, Костянтин, Ераста, Марія, Катерина, Георгій.

Після навчання на філософсько-теологічному факультеті у Чернівцях 1847-1850 рр. Василь отримав сан священика (1850 р.). У двомовному єпархіальному журналі «Candela – 1896 року. Р. 512-513 (Світильник)» у розділі (Cronică) знаходимо, що Василь Мандичевський віддав 46 років служінню Богу у селах Багринівка та Молодій. За це архієпископ Теофіл Бенделла у 1873 році нагородив В.Мандичевського червоним поясом, а архієпископ Сильвестр Мораріу у 1880 році присвоїв йому звання екзарха. В. Мандичевський був обраний ігуменом монастиря Пугна, але смерть не дозволила йому вступити на цю посаду.

Також і за церковною статистикою «Schematismus der Bucovinaer – 1847-1897 рр.», можна дізнатися що Василь Мандичевський служив у селах Багринівка (1856-1867 рр.), Молодія (1868-1891 рр.) [9].

Вірґінія – 1855-1933 рр., була братам і сестрам Мандичевський за матір, оскільки їхня мати була хворою і не мала змоги належним чином доглядати за дітьми. Особливо Вірґінія опікувалася Євсевієм, була для нього найближчим другом та ідейним нахненником. Саме їй він присвячував багато своїх пісень, які згодом надсилав їй особисто для ознайомлення.

Євсевій народився 17 серпня 1857 р. у селі Молодія, помер 18 липня 1929 р. в м. Шульц (Sulz), передмістя Відня. У 1929 р. лондонська газета «Times», оцінюючи його діяльність як вченого-теоретика, писала, що в Англії у галузі музикознавства не знайти подібного імені, а австрійська газета «Wiener Tageblatt» назвала Мандичевського (живою музичною енциклопедією) [4, с. 25].

Євсевій був найстаршим у сім'ї Мандичевський. Своє ім'я він отримав на честь дядька зі сторони матері, Євсевія Поповича.

Любов до музики прищепив йому С. Воробкевич (1836-1903 рр.), який фактично розвинув його талант під час навчання в Чернівецькій гімназії у 1862 р. [8, р. 10]. Будучи гімназистом, написав кантату для хору, оркестру і соліста, яка виконувалася під власною орудою і була присвячена 25-річному ювілею правління кайзера на Буковині. По закінченні гімназії Мандичевський ще кілька років одержував державну стипендію, яка була вагомою фінансовою підтримкою у його подальшому навчанні. В 1875 р. він почав навчатись у Віденському університеті, де вивчав германістику, філософію, літературу, історію мистецтв [8, р. 12]. Його викладачами були Мартін Густав Ноттебом (теорія музики), Едуард Ганслік (музикологія) та Роберт Фукс (контрапункт). Через своє важке матеріальне становище Євсевій повинен був заробляти собі на життя

приватними уроками музики в багатих віденських родин [3, с. 44]. Уже 1879 року він стає хормейстером Віденської консерваторії, школи вокального мистецтва. Того ж року знайомиться з Йоганном Брамсом, що поклато початок їхній довготривалій дружбі. Брамс підтримував молодшого колегу, зробив його своїм секретарем і зрештою, розпорядником своєї спадщини.

Творче спілкування Є. Мандичевського з відомим маестро посилює його інтерес до класики, до традицій романтизму, слов'янського мелосу, яким захоплювався Й. Брамс. З того часу Мандичевський був тісно пов'язаний з видатним композитором: завдяки його глибокому захопленню генієм Брамса, він вирішив остаточно присвятити себе музиці [3, с. 45].

У 1887 р. Євсевій Мандичевський обійняв посаду архіваріуса Товариства друзів музики, яке протягом десятиліть було одним із центрів музичного життя Європи, де викладає гармонію, контрапункт, історію музики, курс літератури з вокальної музики і теорію музичних інструментів. Потрібно було мати не тільки неабиякі здібності, але й неабияке щастя – за кілька років стає професором Віденської консерваторії (1896 р.), водночас – завідувачим кафедрою історії музики, де викладає історію музики, літератури з вокальної музики та теорію музичних інструментів.

Після того, як він видає повне зібрання творів Йозефа Гайдна і 42-томне видання Шуберта, за яке Мандичевський 1897 році отримує звання доктора Ляйпцізького університету [13, с. 49], у той самий час Дунайська митрополія присвоює йому звання почесного громадянина міста Відня [16, с. 44]. Окрім різноманітних наукових статей з теорії музики, бібліографічних публікацій, Є. Мандичевський займався науковими дослідженнями творчості композиторів-класиків Й.С. Баха, В.А. Моцарта, Л. Бетховена. Зокрема, після смерті Й. Брамса у 1897 р. видає повне зібрання його творів, яке стало незабутньою пам'яткою педагогу й другові.

Євсевій Мандичевський ніколи не забував про своє буковинське коріння, він неодноразово приїжджав до Чернівців, де його брат Костянтин був директором Вищої реальної школи, а сестра Катерина викладала музику в дівочому православному ліцеї.

На Буковині часто звучали його твори у концертах музичних товариств. Особливою популярністю у чернівчан користувалась кантата «У краю буків», яка до 1902 р. тричі виконувалася під його орудою. Вокальні твори Мандичевського входили до репертуару буковинських співацьких товариств.

Його не обходили своєю увагою П. Чайковський, А. Рубінштейн, Ф. Ліст та інші видатні композитори і музиканти світу.

Є. Мандичевський зробив вагомий внесок у розвиток музичного мистецтва Буковинського краю.

Костянтин народився 24 травня 1859 року у селі Багринівка Серетського повіту. Він працював учителем, директором школи, шкільним інспектором, головним інспектором шкіл Буковини, директором бібліотеки Чернівецького університету. Костянтин Мандичевський починає навчання у Чернівецькому ліцеї 1869 року, закінчуючи його бакалавром улітку 1877 року. Продовжує освіту в університетах Чернівців та Відня, завершуючи навчання у 1884 році здачею іспитів з історії, географії, німецької мови та літератури. У 1884-1893 роках працював учителем у Сучавському ліцеї, де читав історію та німецьку мову. Молодий професор у 1885 році видає у сучасному ліцейському щорічнику свої тези дисертації «Географічний вплив на культур-

ний розвиток Давнього Сходу». Читаючи це дослідження, що охоплює лише 40 сторінок, констатуємо, на наш подив, що усі типові помилки науковців новачків у роботі абсолютно відсутні [7, р. 568]. Це зріла праця, добре підготовлена з усіх точок зору, тому складалось враження, що вона вийшла з-під пера досвідченого науковця з глибокими знаннями. Жоден аспект питання не був випущений з його поля зору. Автор доводить, що географічне розташування є вирішальним у всьому культурному розвитку конкретного регіону. Концепція науковця досить універсальна і на диво сучасна. Міфологія, мистецтво, зоологія, геологія, сільське господарство, соціологія – ось основні складові його дисертації [7, р. 569]. Сукупність спеціалізованих знань в його епоху є доступними, необхідні витoki інформації проводяться для з'ясування проблеми таким чином, щоб читач не підозрював, скільки серйозних досліджень необхідно зробити для підготовки цієї праці. Карта регіонів, якими займається автор, такі як долина річки Ніл, Месопотамія, Іран та Мала Азія, відкриваються так гнучко перед нами, з усіма своїми деталями, що складається враження, ніби він їх знає зі своїх особистих експедицій у цих місцевостях. Цікавим є переважуюча роль, яку автор надає воді при народженні певної людської культури. У його стилі не знаходимо жодного дешевого або скрипливого ефекту, жодної перебільшеної метафори і навіть бодай зайвого слова, натомість – ідеальну логічну архітектуру. Хоча остання фраза праці ставить до відома, що буде продовження, обіцяє так і не з'явилосся [7, р. 569].

З 1893 року починається чернівецький період роботи Костянтина Мандичевського. У період з 1893 по 1896 р. працював у Вищій реальній православній школі м. Чернівці, пізніше був директором цієї школи [2, с. 165], у якій працював протягом 22 років. У 1898 році Костянтин Мандичевський впроваджує румунську мову як обов'язковий предмет для учнів шкіл. Організація цього заходу була здійснена ним зразково, приносячи відмінні результати вчителів та учнів [8, р. 570]. Про діяльність Костянтина Мандичевського на посту директора на Конференції буковинських директорів, яка проходила 13-14 лютого 1913 року у Чернівцях, відомий науковець, педагог та ректор Чернівецького університету Іон Янку Ністор сказав: (Перший румун, який завдяки своєму таланту як керівника підняв школу на рівень найкращих шкіл держави. Завдяки його наполегливій праці школа має хорошу матеріально-технічну базу, відмінних педагогів, багато стипендій для учнів з бідних сімей. Чи взимку, чи влітку, директор з 7 ранку на ногах...) [12, Р. 134-135].

У 1901 році королівським декретом були названі члени вищого контрольного органу з питань освіти – Крайової шкільної ради, в який увійшли наступні особи: урядовий консул, віце-мер міста Чернівці Едуард Реісс, директор Вищої реальної православної школи з Чернівців Костянтин Мандичевський та професор університету Степан Смаль-Стоцький. Крайова шкільна рада призначалась терміном на 6 років, також призначались шкільні провінційні інспектори. Так, королівським декретом від 29 січня 1906 було затверджено новий склад Крайової шкільної ради: професор теологічного факультету др. Теодор Тернавський, Георг Ханіскі (від православної церкви), римсько-католицький декан Жозеф Шмідт, євангеліст Жозеф Фроніус, від дидактичного корпусу Костянтин Мандичевський та в цьому ж році став членом ради Омелян Попович. Бачимо, що професор Костянтин Мандичевський був знайомий і працював з професором

університету Степаном Смаль-Стоцьким та інспектором Омеляном Поповичем [2, с. 165-166].

З 1918 року був шкільним інспектором, потім головним інспектором освіти Буковини.

У 1920 році при зустрічі з королем Фердинандом I висловив своє сподівання на те, (що національності Буковини матимуть, як і раніше, можливість розвитку рідною мовою) [1, с. 245].

З 15 жовтня 1922 р. професор Костянтин Мандичевський призначений директором бібліотеки Чернівецького університету. Маючи досвід роботи у бібліотеці міста Клуж, К.Мандичевський запровадив для кожного примірника книги паспорт, що за своїм функціональним призначенням та змістом відповідає сучасному формуляру. Спільно з науковцями університету він розробив правила та інструкції з обслуговування читачів у залах, норми та порядок видачі літератури для викладацького складу та студентів і запровадив топографічний каталог як засіб перевірки наявності книг у фондах. Свої особливості мали заходи з поповнення фондів бібліотеки. Так, відповідно до закону № 5089 від 27 листопада 1922 року, бібліотека університету отримувала безкоштовно по два примірники друкованої продукції всіх видавництв Румунії. Крім того, до бібліотеки надходило багато цінної літератури з-за кордону, зокрема з Франції, Італії, Німеччини, СРСР та ін. Надсилалися їй видання Ліги Націй. Директора турбувало й те що, бібліотека працювала за старим регламентом, датуючи ще з епохи Марії-Терезії. Деякі розпорядження були старі, деякі не відповідали організації роботи університетських бібліотек. Мандичевський намагається, щоб регламент університетської бібліотеки з Клужа був впроваджений у Чернівецьку університетську бібліотеку.

Починаючи з 1925 року, бібліотека університету отримувала від держави на придбання книг 525 тис. леїв. Станом на 31 грудня 1924 року наукова книгозбірня нараховувала 271695 томів та 14796 періодичних видань. До фондів бібліотеки належали 267 рукописів, з яких 25 вважалися особливо цінними. З румунських стародруків нараховувалось 24 книги, видані у період з 1693 по 1817 рік.

У 1924-1925 навчальному році бібліотека отримала 319 томів видання Ліги Націй, 286 томів від Міністерства закордонних справ Франції, 231 том від ректорату Чернівецького університету, 377 томів у спадок від Д. Ончула, 34 томи з університету в Крістіанія (Осло), 1101 одиницю періодичних видань. Для поповнення бібліотеки румунською літературою Міністерство освіти виділило у 1924 році 150 тис. леїв з фонду зекономлених коштів. Дарувалися книги й іншими інституціями Румунії. Костянтин Мандичевський видав два об'ємних мемуари, вносячи пропозиції щодо уніфікації деяких галузей обслуговування, загальних для всіх бібліотеках країни, і другий – створюючи засади для міжнародного співробітництва бібліотек у цивілізованих країнах. Перший був представлений на Конгресі бібліотек, що був скликаний у Бухаресті у 1924 році, другий переданий комісії Ліги Націй по інтелектуальній співпраці у 1923 році. Аналіз цих монографій зробимо нижче.

«Чернівецька університетська бібліотека: інформація директора К. Мандичевського» – це рукописи про становлення та історію бібліотеки від націоналізації до 30-х років ХХ століття. Головними елементами цієї монографії є статистичні дані, які дуже точні, описи різних етапів розвитку бібліотеки. Монографія подає історію бібліотеки 1918-1930 рр. Резюме цієї статті було опубліковано в журналі «*Zentralblatt für Bibliothekswesen*» № 48, Lipzig, 1931 рік.

Інші дві статті опубліковані в чернівецькому журналі «*Junimea literară*». Перша стаття «Система управління Чернівецькою університетською бібліотекою» – 1931 р. – ХХ. – С. 70-85., розглядає реформу, впроваджену у бібліотеці Костянтином Мандичевським, яка застосовувалась до всіх книг, що надходили зі сховищ. Окремий бланк заповнювався для кожної надрукованої книги, де вказували її проходження через категорію замовлених книг, підпорядкованих, позичених, усі дані щодо повернення на склад; бланки вміщуються в окрему справу, де за необхідності можна їх досліджувати і пізніше.

У 71-літньому віці 1 жовтня 1930 р., після семи років діяльності, ерудований директор Костянтин Мандичевський залишає цю посаду.

Останнім дослідженням, яке вийшло з-під пера невтомного працівника, є щорічник «Заснування бібліотеки Країни» – 1931 р. – ХХ. – С. 259-282.

Зі щорічника дізнаємось про те, що крайова бібліотека називалась в офіційній мові Буковини того часу «Бібліотека Країни», створена 1852 року щедрими багатими людьми з Молдови та Буковини. Бібліотека налічувала 15000 томів. Це складало фундамент майбутньої університетської бібліотеки, створеної одночасно із заснуванням німецького університету в Чернівцях у 1875 році.

Останні роки свого життя К. Мандичевський присвятив упорядкуванню повного зібрання музичних творів та наукових праць свого старшого брата Євсевія.

У 1932 році інститут історії та мови Чернівецького університету обрав Костянтина Мандичевського своїм почесним професором за наукову діяльність, заслуги перед культурою Буковини, за участь упродовж багатьох років у роботі крайового музею.

Помер Костянтин Мандичевський 14 грудня 1933 року у місті Чернівці.

Ераст народився 1862 р., м. Чернівці – помер 1946 р., м. Бухарест – юрист. Високопоставлений представник у суді міста Відня, потім Бухареста. З 1920 року – професор цивільного права університету міста Бухарест. Автор багатьох фахових статей [8, Р. 10].

Катерина народилася 1865 р., с. Багринівка – померла 1957 р., м. Клуж-Напока, Румунія – перекладачка, педагог. Закінчила теологічний факультет Чернівецького університету. Викладала музику у Чернівецькому жіночому лиці. Зі *Schematismus der Viscovinaer* – можна дізнатися, що у 1908-1912 рр. працювала помічником учителя, а з 1912-1914 рр. – учителем вокалу [10], працювала диригентом хору, пропагувала музичну творчість Є. Мандичевського.

Катерина тримала постійний зв'язок зі своїм братом Євсевієм. В газеті «*Нова Буковина*» – від 25 лютого 1913 р., було надруковано, що 22 лютого 1913 року вони організували в дівочому православному лиці в Чернівцях торжество на честь Ю. Федьковича. Виступав шкільний хор під керівництвом пані Катерини М. Були проспівані і три композиції професора музики доктора Е. Мандичевського на слова Юрія Федьковича. Особливо всім сподобалась весела пісня Марот.

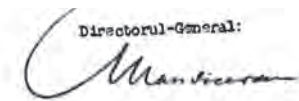
Відомо також за статистикою у 1921 р., що Катерина працювала учителем лицією [11, р. 59], де директрисою була її онука, Аспасія Сандру, вона є дочкою Є. Мандичевського [13, р. 50].

Активно виступала в концертах товариства «Гармонія». Проявила себе письменницею і як здібна перекладачка. В її доробку – переклади творів румунської прозаїки Іона Кренге: оповідання (Іон

Додатки

Костянтин Мандичевський

Підпис К. Мандичевського

Євсевій Мандичевський

Георгій Мандичевський

Стара церква в с. Багринівка, в якій служив батько братів Мандичевський – Василь Мандичевський

Роате і Воде Кузе), (Отець Духу), (Дід Йон Роате і Об'єднання) – всі були надруковані у львівському журналі «Неділя», 1912 р., № 33-36), повість Спогади дитинства чернівецька газета «Нова Буковина», 1914 р., № 42 – 45,49).

Георгій народився 08.11.1870 р., с. Молодія – помер 23.03.1907 р., м. Чернівці – композитор, диригент, професор церковної музики, який передчасно помер, залишивши нам цікаве дослідження про стародавні єврейські пісні [6, р. 74].

Навчався у Чернівецькій духовній семінарії у 1890-1895 рр., де його вчителем музики був Є. Воробкевич. У 1895-1899 рр. Георгій навчався у Віденському університеті музичного й образотворчого мистецтва, в якій основним викладачем працював Є. Мандичевський: гармонія, контрапункт, історія і теорія музики [8, Р. 11]. Протягом 1900-1907 рр. – диригент хору музики товариства «Гармонія», викладач музики в духовній семінарії та в гімназіях Чернівців. Виступав музикант у складі струнного квартету (Брати Мандичевські). Основні твори: музики до п'єси Василя Александрі (Камінь у хаті), (Струнний квартет). Його перу належить низка хорових, вокальних і фортепіанних творів, а також церковних мелодій.

Висновки. Таким чином, родина Мандичевський є яскравою ілюстрацією того, що буковинські митці і науковці були знайомі в усьому світі. Їхні дороб-

Квартет братів Мандичевський

Corpul didactic din anul 1883.
S. Procopovici I. Vitii I. Origan Dr. Dachevici St. Stetarc C. Cosovici C. Mandicevski E. Malckowski S. Marin V. Bumbac S. Iorgovan Dr. St. Dracovici I. Anonim Dr. Iorgovan I. Shtarnagi T. Dain I. Picher I. Tison C. Procopovici.

Педагогічний корпус ліцею м. Сучава, 1883.
Другий справа у третьому ряду К. Мандичевський

ки свідчили про велику силу освіченості у сферах юриспруденції, музики, педагогіки. Сім'я Мандичевський залишила вагомий слід у вищезазначених галузях діяльності, але на сьогодні увага науковців ще є недостатньою у напрямку дослідження творчих успіхів цієї родини.

Список літератури:

1. Акатріні В. М. Костянтин Мандичевський – Видатний просвітитель Буковини / В. М. Акатріні // Буковинський журнал. – 2014. – № 3 (93). – С. 245-249.
2. Акатріні В. М. Професор Костянтин Мандичевський / В. М. Акатріні // Буковинський журнал. – 2012. – № 3 (85). – С. 165-167.
3. Кияновська Люба. Євсевій Мандичевський у Музичний Українці / Л. Кияновська // Українська Музик. – 2012. – № 1 (3). – С. 38-47.
4. Кушніренко А. М., Залуцький О. В., Вишпінська Я. М. Буковинські Композитори / А. М. Кушніренко, О. В. Залуцький, Я. М. Вишпінська. – Чернівці, 2011. – С. 25-27.
5. Mandicevski G. V. Muzica la Evrei până la venirea Mântuitorului / G. V. Mandicevski // Candela. – 1893. – An. 12. – P. 74-79; 140-146.
6. Mandicevski G. V. Muzica la Evrei până la venirea Mântuitorului / G. V. Mandicevski // Candela. – 1893. – An. 12. – P. 74-79; 140-146.
7. Păunel E. I. Constantin Mandicevski (1859-1933) / E. I. Păunel // Codrul Cosminului – 1934. – VIII. – P. 568-574.
8. Satco Emil. Enciclopedia Bucovinei / E. Satco. – Suceava – 2004. – P. 12, 10, 11.
9. Schematismus der Bucovinaergr. – Czernowitz – 1856.
10. Schematismus der Bucovinaergr. – Czernowitz – 1908 – 215 s.
11. Şematismul Arhidiecezei ortodoxe a Bucovinei Cernăuți – 1921 – P. 59.
12. Tofan George. Constantin Mandicevski / G. Tofan // Şcoala Revistă – Cernăuți – 1913. – An. IV. – P. 134-135.
13. Țugui Pavel. Eusebie Mandicevski – Receptarea și Aprecierea Operei Sale / P. Țugui // Codrul Cosminului – 1998. – V/1. – P. 43-59.

Акатріні В.М.

Научная библиотека

Черновицкого национального университета имени Юрия Федьковича

ВЕРНУТЬ УТРАЧЕННЫЕ ИМЕНА: СЕМЬЯ МАНДИЧЕВСЬКОГО

Аннотация

В статье сделана попытка показать вклад семьи Мандичевских в развитие образования, культурной и музыкальной жизни Буковины второй половины XIX – первой половины XX века. Рассказывается о Евсевии и Георгии Мандичевских – известных композиторов, о Ерасте и Екатерине Мандичевских – известных педагогов Буковины, о Константине Мандичевском – педагоге, директоре школы, инспекторе школ и директора Научной библиотеки Черновицкого университета. Проанализированы вклады каждого из них в развитие образования, культурной и музыкальной жизни Буковины.

Ключевые слова: Буковина, семья Мандичевских, Черновицкий университет.

Akatrini V.M.

Scientific Library

of Yuriy Fedkovych Chernivtsi National University

RETURN THE LOST NAMES: THE FAMILY OF MANDICHEVSKY

Summary

The article attempts to show the contribution of Mandychevsky family to the development of educational, cultural and musical life of Bukovyna in the second half of XIX – first half of XX century. The story is about Eusebius and George Mandychevsky – known composers, Erastus and Catherine Mandychevsky – known teachers of Bukovyna, Constantine Mandychevsky – teacher, school principal, school inspector and the director of the Scientific Library of the Chernivtsi University. The contribution of each of them in the development of education and cultural life of Bukovynian music is analyzed.

Keywords: Bukovina, Mandychevsky family, Chernivtsi University.